

Ha Krisztusért és Krisztus szerint járunk követségben

Szentkirályszabadja, 2011. január 9. vasárnap 10 óra

Családi istentisztelet

T: Lk 9, 1-6

Nem tudom, van- közöttünk olyan, aki szeretne nagykövet lenni? Ha van, akkor annak számára kifejezetten jó hírrel szolgálhatok. De azért a többieknek is ugyanúgy szól ez a jóhír. Abból indulok ki, hogy Jézus-követés nincs Jézus-követség nélkül. A Jézus-követő ember egyben Jézus-követ is kell, legyen. Olyan nincs, hogy valaki követi Jézust, de nem követe. Mint egy nagykövet, képviselnie kell Jézust. Tehát, aki elkezd követni Jézust, az szinte azonnal megbízást kap arra, hogy Jézus nagykövete legyen. Ez az igeszakasz egyrészt elmondja, hogy miből is áll a Jézus-követek feladata. Másrészt beszél arról, hogy mennyire meggazdagítja az életünket, ha Jézus követei leszünk. Egy hatalmas bátorítást találunk a mai igében, hogy mi mindenre számíthatunk akkor, ha Jézus követei leszünk. Pontosabban: mire számíthatunk akkor, ha Krisztusért és Krisztus szerint járunk követségben. Mert nekünk nem csak Krisztusért kell követségben járnunk, hanem Krisztus szerint is. Erről szól a mai Igénk. Nézzük versenként!

1. v. Arra a kérdésre, hogy mi mindenre számíthatunk, ha Jézus követei leszünk, itt van mindjárt az első versben ez: „Erőt és hatalmat adott nekik.” Nem mindig, nem minden helyzetben kapja meg ezt Jézus tanítványa. De Jézus követeként igen!

Mikor érezted úgy, hogy erőt és hatalmat kaptál Jézustól? Éreztél-e már ilyet egyáltalán? És ha igen, mikor volt ilyen utoljára? Sokan úgy élik le egész hívő életüket, hogy soha nem tapasztalnak ilyet. Pedig e nélkül nincs igazi keresztyénség. Aki Jézussal kapcsolatba kerül, az Jézus isteni erejével és hatalmával is kapcsolatba kerül. Ha nem, akkor nagy kérdés, hogy Jézussal van-e egyáltalán bármilyen kapcsolata.

Itt az igében Jézus tanítványai kapták – ezért mi is számíthatunk rá. Különösen akkor, ha Jézus küldetésében, Jézus követségében járunk. Ha megértünk és betöltünk valami olyan feladatot, amit Jézus bíz ránk. A tanítványok itt ördögök legyőzésére, uralására, és betegségek gyógyítására kapták. Bármit is jelentsen ez, itt olyan dolgokról van szó, amikből kiderül, hogy emberfeletti erő és hatalom kell hozzá. És Jézus pontosan ilyet ad a tanítványainak.

Ha Jézus elküld, megbíz egy feladattal, akkor megadja a hozzá szükséges képességeket is! Számolhatunk vele! Számolsz vele? Számolsz azzal, hogy Jézus erejét és hatalmát kaphatod? Ha még soha nem érezted, akkor gondolkodj el azon, hogy Jézus követe vagy-e, vagy csak Jézus

követője? Azért kell követnünk Jézust, hogy követői lehessünk. Csak így ismerhetjük meg Őt, és feltámadásának erejét.

2. v. *„Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak.”* Itt a második versben van szó arról, hogy mi is a Jézus-követek feladata. Sok különleges feladatuk lehet, nagyon sokféle. De egyben mindegyik megegyezik: abban, hogy akármilyen szolgálatot is bíz ránk Jézus, a lényege és célja mindegyiknek az, hogy: hirdessük az Isten országát/uralmát, és gyógyítsunk. Ez a kettő összetartozik. Isten országának a jelei, a gyógyítások és csodák érthetetlenek volnának az evangélium hirdetése nélkül. De éppen ezért az evangélium hirdetése mellől sem hiányozhatnak a segítő szeretetnek ezek a jelei. Történnék-e az életedben gyógyulások és csodák? Történnék-e a gyülekezetünk életében gyógyulások és csodák? Azt gondolom, hogy bizonyos értelemben igen, de nem annyira meghatározó, nem jellemző. Márpedig annak kellene lennie. Itt nagy lemaradásunk van, óriási hiányosságaink vannak. Hogy változás történjen, ahhoz először is fel kell tennünk azt a kérdést: hiszünk-e abban, hogy ma is, itt is történhetnek gyógyulások és csodák? Láthatjuk, a Biblia szerint ez elválaszthatatlanul hozzá kell tartozzon Isten országa hirdetéséhez. A Jézus követek feladata az, hogy bármilyen szolgálatot is végeznek, azzal Isten országát úgy hirdessék, hogy egyúttal gyógyítsanak is: gyógyítsák a beteg életeteket, a megromlott szülői, baráti, testvéri vagy házastársi kapcsolatokat, és imádkozzanak akár még testi gyógyulásokért, javulásokért is. Csak ebben az esetben bizonyulunk Jézus Krisztus követeknek.

3-5. v. *Ezt mondta nekik: „Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, két-két alsóruhátok se legyen. Amikor betértek egy házba, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább. Ha valahol nem fogadnak be titeket, amikor kimentek abból a városból, verjétek le még a port is lábatokról, bizonyítékul ellenük.”*

A 3-5. versben Jézus szavait halljuk, amit a kiküldött tanítványaihoz intéz. Ezek olyan szavak, amikkel szintén a felkészítésüket munkálja. Tehát szavával is felkészíti őket. Itt egy szendvicsszerkezetet vettem észre. A feladatuk meghatározása előtt is, az 1. v-ben felkészíti őket azzal, hogy erőt és hatalmat ad nekik. Azután a 2. v-ben beszélt a feladatukról, és itt most tovább folytatja a felkészítésüket, azzal, amit mond nekik. Tehát nem csak a feladataikról beszél, hanem előtte is, meg utána is készítgeti őket, hogy be tudják tölteni a küldetésüket. Mennyi törődés és szeretet van ebben.

Mielőtt versenként megnézzük, mit mond nekik, előtte még annyi észrevételt hadd tegyek, hogy figyeljétek csak, mennyire felfokozódik itt a jézusi kommunikáció. Ha beállunk Jézus követségébe, akkor fel fog fokozódni a Jézussal való kommunikációnk. A Vele való beszélgetés is, az imaéletünk, de nem csak a Vele való beszélgetés, hanem általában a kommunikáció, a kapcsolattartás. Ha rászánjuk magunkat, hogy Jézus követői legyünk, akkor Jézusnak biztosan lesz mondanivalója hozzánk. Az ilyen helyzetben, amikor megkezdünk egy küldetést, mindig van. Ő soha nem küld el minket egy feladatra némán. Mindig van valamilyen fontos szava hozzánk. Kicsit

olyan ez, mint amikor hosszabb időre elutazunk valahova, és a szeretteinktől búcsút veszünk. A búcsúzás szavai ilyenkor valahogyan súlyosabban hatnak, ilyenkor elmondunk olyat is, amit máskor nem szoktunk. Az egyik sláger szövege jutott eszembe, amit az énekes, mint apa kíván a faluból városba költöző gyermekének: „azt kívánom, hogy ember légy, fiam.” De gondolhatunk a Légy jó mindhalál című gyönyörű regényre. A főszereplő gyermeket, Nyilas Misit végig elkíséri szüleinek ez a búcsúmondata. Tehát, ha Jézus küldetésébe indulsz, akkor Jézusnak biztosan lesz mondanivalója számodra.

És ebből egy újabb kérdés fogalmazódik meg: Ha úgy érzed, hogy már milyen régen nem hallottad Isten szavát, vagy esetleg még soha nem szólt hozzád az ÚR, akkor vizsgálj meg: nem lehet, hogy azért, mert nem jársz az Ő küldetésében? Légy az Ő követe, és akkor biztosan fog szólni hozzád, mert ilyen esetben mindig van valami mondanivalója!

Azzal is jó azonban tisztában lenni, hogy a szava elsőre nem mindig megnyugtató a számunkra. Itt a 3. v-ben van egy hosszú felsorolás Jézustól a tanítványok számára, hogy mi mindent ne vigyenek magukkal az útra. *„Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, két-két alsóruhátok se legyen.”* Ha megnézzük, akkor itt nem csip-csup kis dolgokat említ Jézus, hanem szinte alapvető szükségleteket, amelyeket a tanítványok – ha Jézus nem tiltja meg nekik – biztosan magukkal vittek volna. Gondoljunk bele, hogyan érezhették magukat, amikor először ezt meghallották! Biztosan meglepődtek, és rosszul érintette őket elsőre, mert itt mind olyan dolgokról kell lemondaniuk, amik alapvető biztonságot és komfortot adtak volna. Ezekről kell átmenetileg lemondaniuk.

Mik azok a dolgok, tárgyak, módszerek, vagy akár emberek, amikhez ragaszkodnánk minden körülmények között? Amik biztonságot és komfortot jelentenek? És: mik azok a dolgok, tárgyak, módszerek, amelyekhez ragaszkodnánk akkor, amikor új, ismeretlen helyzetben kell helytállnunk, amikor számunkra ismeretlen terepen kell mozognunk? Mibe kapaszkodunk?

És hogyan viseljük, ha – bármennyire is indokoltnak tűnne a meglétük, de – Isten mégsem adja meg ezeket? A kapaszkodóinkat. Sőt, megvonja tőlünk? Túl jutunk-e az elvételük miatti bosszúságon vagy aggódáson, eljutunk-e odáig, hogy megkérdezzük: vajon miért vonta meg tőlünk? Nos, vajon miért? Hát pl. azért is megvonhatja, mint itt, a tanítványok esetében: hogy ne magunkban, saját felszerelésünkben, felkészültségünkben bízunk, hanem ehelyett Jézusban. Mennyi mindent is adott Ő előbb a küldetéshez? Ezt hamar el szoktuk felejteni a saját eszközeink nyújtotta biztonság-és komfortérzetben.

De nemcsak arról van itt szó, hogy a saját kapaszkodóink helyett Jézusban bízunk, hanem arról is, hogy egymásban is bízunk. Mert ez is fontos. Jézus itt végig többes számban beszél a küldetés teljesítőiről. Márk evangéliumában pedig konkrétan elhangzik, hogy kettesével küldi ki őket követségbe. Ez megfelel a későbbi keresztyén missziós gyakorlatnak. Itt kapják rá a mintát Jézustól. Az a szerepe, hogy a meghirdetendő igét két tanú szavatolja, mert akkoriban csak az számított hiteles információnak, ha legalább két tanú egybehangzó állítással igazolta. De

természetesen legalább ennyire fontos szerepe van a kettésével való kiküldésnek abban is, hogy a tanítványok nem maradnak magukra, egymásnak kölcsönösen segítséget nyújtanak a párok.

Számomra ez azt mondja, hogy számítsunk egymásra, építsünk egymásra. Ma, amikor a kapcsolatok elhalásának, az elszemélytelenedésnek a kora van, mi igenis gondolkodjunk és éljünk kapcsolatban, a közösség erejében! Mutassuk meg, éljük az emberek elé, hogy a Jézus-követő és Jézus-követségben járó életforma olyan, amelyben döntő szerep jut a személyes kapcsolatoknak, közösségi összefogásnak. Tehát egy-egy szolgálatban, küldetésben Jézus mellett egymásra is számítsunk!

4. v. *„Amikor betértek egy házba, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább”.* Ez az első küldetésük – és nem tömegevangelizációra készíti fel őket, hanem személyes, embertől-emberig történő evangelizációra. Ne értsetek félre, egyáltalán nem a tömegevangelizációk ellen beszélek. Ezeknek is megvolt az ideje Európában, megvan most is az ideje Afrika és Ázsia egyes részein, ahol óriási méretekben terjed a keresztyénség. De a tömegevangelizációk egyik legnagyobb veszélye mindig az volt, hogy személytelenné vált, elveszett benne könnyen az egyes ember. Bizony, ezekben az esetekben is igaz, hogy a sok bába között elvész a gyermek. A jézusi küldetés lényegéhez tartozik a személyesség, az embertől-emberig történő evangelizáció. Itt az igében ez abban mutatkozik meg, hogy a tanítványok azt a feladatot kapják, hogy térjenek be az emberek otthonába. A személyességnek erről a módjáról soha nem mondhatunk le. Hogy térjünk be emberek otthonába, azt jelenti, és az a szerepe, hogy ismerjük meg életüket, életkörülményeiket, és csak ezután szóljunk, cselekedjünk. Mert csak akkor lesz *hely*-én mondott, *hely*-es az, amit mondunk vagy teszünk. *„Mint az aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige.”* (Péld 25,11)

Jézus a legtöbbször bement az emberek otthonába, ott maradt velük, ott időzött náluk, megismerte őket, és saját élethelyzetükben, életkörülményeiket ismerve szólította meg őket. A *hely*-es beszédhez, magatartáshoz elengedhetetlen a megszólított emberek *hely*-zetének, lakó-és munkahelyének ismerete. Jézus erre adott példát, és erre kér minket is, amikor az Ő követségében járunk.

5. v. Azonban nem álltat: így is lesznek olyanok, akik nem fogadnak majd be. Hogyan viselkedjünk ilyenkor? Mit mond? *„Ha valahol nem fogadnak be titeket, amikor kimentek abból a városból, verjétek le még a port is lábatokról, bizonyítékul ellenük.”* E mozdulat a közösség megszakításának jele volt akkoriban. Ezzel mutatták ki, hogy nem akarnak valakivel a továbbiakban közösséget vállalni. Itt mégsem csupán ez a jelentése, hiszen Jézus azt mondja: *„bizonyítékul ellenük”.* Ezzel figyelmeztetéssé válik ez a mozdulat: Jézus hírnökeinek elutasítása annak az örömhírnek az megtagadása, amely az ítéletben megmenthetné az embert.

Számomra emellett most megszólalt egy másik jelentése is a por lerázásának: ha megtettétek a magatokét, és mégis elutasítottak titeket, akkor ne vegyétek magatokra, akkor gyerünk tovább! Ne hagyj, hogy rád ragadjon az elutasítás vagy a kudarc pizska. Olyan könnyen megragad rajtunk

annak a rossz érzése, hogy itt sikertelen voltam, eredménytelen, ott meg elutasítottak...Vesd le, ne vedd fel, mert szó szerint piszok nehéz érzés, amikor elutasítanak. De te ilyenkor ne vedd fel, inkább rázd le magadról az elutasítást, mint a port.

És itt jön be annak a jelentősége, hogy miért ne a saját eszközeinkre, módszereinkre támaszkodjunk, miért Jézusra és egymásra figyeljünk inkább. Azért, mert így könnyebb lesz elvonatkoztatni magunktól, könnyebb lesz nem magunkra venni a kudarcot, meg az elutasítás következményeit. Aki úgy jár Jézus követségében, hogy ó, én mennyi mindent tanultam, mennyi mindennel készültem, mennyi tudást, képességet hoztam, és így utasítják el, az sokkal inkább magára fogja venni, mondván: mindaz, amit én tettem, mondtam nem kell? Szóval könnyebben leragad magánál. Ettől tesz szabaddá, ha könnyedebben vesszük magunkat, képességeinket, és könnyedebben vesszük az elutasítás piszok nehéz érzését: Jézus azt mondja, rázd le, és menj tovább.

6. v. *„Útra keltek tehát, és jártak faluról falura, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.”* Itt leginkább az ragadott meg, hogy milyen magától értetődő természetességgel teszik azt, amit Jézus mond nekik. Szinte belém sajgult, hogy bárcsak ilyen magától értetődő természetességgel tennénk mi is azt, amivel Jézus megbízott, vagy amit mondott!

Ha így indulnánk, bizony, mondom nektek, mi is sokkal többre lennénk képesek, mint amire eddig. Mi is sokkal inkább képesek lennénk arra, amit itt a tanítványokról olvasunk: hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt. Ez lenne a következménye, ha Krisztusért és Krisztus szerint járnánk követségben. És ha megtesszük, akkor meg is lesz ez a következménye! Áldjon meg minket a mi Urunk, hogy igazán elhiggyük, megtegyük és megtapasztaljuk mindezt!

Ámen!

Szűcs László